

17) MISSIE GESLAAGD!

Na de overweldigende boekpresentatie waar mijn boeken als zoete broodjes (of tegenwoordig als zoete cromptoucen!) over de toonbank vlogen druppelt het op dit moment met de verkoop van mijn boek aardig na.

Van veel mensen krijg ik tips wat ik nog meer kan ondernemen om mijn boek in de picture te krijgen: Meer tijdschriften benaderen en de krant! Social media uitbreiden met Instagram! (Griebels, ik vond Facebook al zo'n stap!)

Eerlijk gezegd vind ik het maar lastig om mezelf met mijn boek zo in de kijker te zetten.

Tijdens één van de webinars die ik volgde luidde het advies ook al: Je moet niet te veel denken maar DURVEN en DOEN! Geloven in wat je DOET!

Dat gaat me steeds beter af door alle reviews die ik ontvang van degene die het boek gelezen hebben. Deze reviews krijgen een plaatsje op mijn website (www.krant-ma.nl) die ook 'up to date' moet worden gehouden.

Voor het promoten van mijn boek benader ik van alles en iedereen. Spreek ik de leukste mensen.

Maar tijd kost het!

Evenals kleinkinderen... standby voor hoesterige en snotterige kelen en neuzen.

Evenals tijd investeren aan mijn vader en moeder. Soms een reisje naar de hoorwinkel, een ziekenhuisafspraken, een boodschapje langs brengen of gewoon gezellig kletsen en een bakkie doen.

Deze dag ga ik zelfs –voor het eerst dit jaar- met mijn mam shoppen! De zelf gefabriceerde uitstapjes bon (incl. lunch) die ik haar voor Moederdag gaf kan - naar haar wensen- eindelijk

worden ingewisseld!

Nieuwe broeken, warme dichte schoenen en een nieuwe handtas staan op haar wenslijstje!

‘Zullen we naar Zaandam?’, stel ik haar voor. ‘Nee, nee, ik wil naar Purmerend’, geeft zij kordaat terug. Hmm... ik kom niet zo vaak in Purmerend. Ik raadpleeg Google en zie dat de winkels die we nodig hebben vlak bij elkaar liggen en parkeren kunnen we in het winkelcentrum bedenken ik snel. Dus vooruit. Rollator mee en gaan! Verheugd zit mijn moederke naast me in de auto en heeft er zin in! Of ik er ook zin in heb?, vraagt zij. ‘ZEKER WEL’, antwoord ik braaf. Toch houd ik ook een beetje mijn hart vast. (Dat zeg ik maar niet hardop!)

Na een lange periode met de nodige fysio bezoeken en twee injecties tegen ondragelijke pijn in haar been waar zij al vanaf één januari dit jaar door was geveld, is zij -moedig als altijd- er weer aardig bovenop gekrabbeld.

Wanneer ik zwierig een bocht naar links wil maken de parkeergarage in komen we bedrogen uit. Voor de ingang staat een werkbusje geparkeerd en lezen we tot onze verbazing dat de garage precies tot en met deze zaterdag gesloten is wegens werkzaamheden!! Ai! Wat nu? Dapper en optimistisch als mijn mam is parkeren wij de auto op haar advies een pittig stukje lopen van ons doel af. Om mijn mam te behoeden laad ik haar -inclusief rollator- alvast tweehonderd meter eerder uit. Zij stevent iets onzeker doch recht op haar doel af. De witte boekhandel. Ze kwijlt er nog net niet bij.

Ik parkeer zo snel mogelijk mijn auto, koop een uitrij munt en haast mij naar haar toe. ‘Mam zullen we –om uw krachten te sparen – eerst het wenslijstje afwerken?’ stel ik haar tegen beter weten in voor. Dit momentje laat zij zich niet ontnemen!

Drie kwartier later stieft zij -nu al ziels tevreden- de winkel uit met een weekkalender voor het nieuwe jaar, vier tubes wonder lijm en zorgvuldig uitgekozen cadeautjes voor al haar achterkleinkindertjes!

We leggen de afstand naar de schoenenwinkel met één tussenstop op haar rollator af. Opzoek naar warme comfortabele bruine schoenen. Niet meer dan één paar kan haar goedkeuring wegdragen. De juiste maat gevonden. Afrekenen. Op naar de tassenwinkel. Slechts één rek wordt er rondgedraaid en hoppa. Een ruime bruine handtas krijgt haar goedkeuring. In het winkelcentrum vieren we haar aankopen met een hazelnootschuim gebakje.

Pffft. Hè, hè. Ik zit!

Mijn moeder hapt vol vrolijkheid en energie haar gebakje op en maakt alweer aanstalten om haar jas aan te trekken. Op naar de broeken. We scharrelen samen tussen de kledingrekken door. De keuze is reuze. Wat een zaligheid. We veroveren een twee persoons paskamer. Serieus! Ik wist niet van het bestaan af! Mijn moederke ook niet. Er is een ruime zitplek dus ik vouw mezelf dubbel zodat zij makkelijk de broeken kan instappen. Loop heen en weer. Maatje groter, maatje kleiner. Misschien nog iets leuks voor erop?

De tijd vliegt voorbij. Vier broeken worden afgerekend. We laten ons met de lift afdalen naar de begane grond. (Nadat ik heb moeten praten als brugman dat we ECHT NIET met de roltrap kunnen!!)

Wanneer we het winkelcentrum willen verlaten is de regen overgegaan in een plensbui. Onder één uitvouwbaar parapluutje dribbelen we met drie tussenstops op haar rollator naar een lunchroom nabij de parkeerplaats. Wat bewonder ik haar doorzettingsvermogen. We vullen tevreden onze inmiddels toch wel knorrende magen (kwart over drie!) Na een uur loop ik op een holletje naar de auto en rijd de auto voor het restaurant. Een geweldige lieve attente serveerster

brengt mijn moeder met al haar tassen plus rollator tot aan de auto. Super TOF!

Mam zit.

Veilig loods ik haar het stoepje op naar binnen waar mijn vijfentachtig jarige vadertje –verbaasd dat wij zolang waren weggebleven– zich over haar ontfermd.

Missie geslaagd!

Geen boek verkocht vandaag.
Wél een blije dankbare moeder.
Word ik ook BLIJ van!

Eenmaal thuis haal ik nog maar eens een rolletje cellofaan papier tevoorschijn en frutsel leuke cadeau labeltjes in elkaar. Ik vind het een feestje om een boek in te pakken en er een tasje trots van te maken!

Staat het alvast maar klaar voor mensen die nog een liefdevol en nuttig cadeau zoeken voor de feestdagen!

Morgen maar weer een stapje harder met mijn andere missie in marketingland.

Wordt vervolgd...

KrANTma